

Distorted Landscape

Geir M. Brungot

Landskaper forandrer seg, akkurat som mennesker.

Gater forandrer seg, akkurat som mennesker. Hus rives. Tenner detter ut. Vegger slites av vær og vind. Folk kjøper seg hund og frisører legger ned. I gaten jeg har flyttet til i Molde er det på kort tid blitt revet to store hus. Hagene er gravd ut, for å legge til rette for konseptet «moderne leiligheter med utvidet livsløpsstandard». Gaten er i ferd med å skifte modus. Menneskene som ferdes opp og ned bakkene vil se annerledes ut. Hjørnet hvor naboen aldri husket å rydde opp vil bli erstattet av asfalt.

Landskaper forandrer seg. Bruer bygges. Bydeler utvikles. Varehus med tørr luft, ullen musikk og søktig luft av søtstoffer reiser seg i utålmodig fart.

Det var rett i forkant av denne utstillingen at det viste seg at jeg og Geir M. Brungot hadde ting til felles. Begge er kunstnere, det er en ting. Eller, sant skal sies så ga jeg opp å være kunstner før jeg i det hele tatt hadde prøvd, men jeg har holdt litt på i atelieret samtidig som jeg har jobbet med å formidle kunst på vegne av andre. Den andre tingen er at vi begge har en interesse for landskaper. Ikke landskaper i form av den grå grusen vi går på hver dag, eller de nasjonalromantiske landskapsmaleriene eller de hyperrealistiske natur-fotografiene i grått, blått og sort. Men landskaper som opptrer i kunsten som veiledende metaforer for kroppen og det metafysiske – landskaper som metafor for en menneskelig tilstand. Tanker er en tilstand av landskap, skal Salvador Dali ha sagt. Den britiske science fiction-forfatteren J.G Ballard skapte sin egen teknikk for dette. Han brukte begrepet indre rom og oppfant nye eksotiske forsteder til sine egne tanker. I disse forstedene kunne han skildre det menneskelige indre sinnet og deres tro, tvil, gruff, håp og håpløshet. Gjennom hele livet malte Edvard Munch naturen og brukte den bevisst for å skildre vekslingen mellom det indre og det ytre.

For når alt kommer til alt er jo landskapene vi kjenner menneskeskapt. Vi tror kanskje at det fortsatt finnes steder i verden som er urørt av mennesker, men vår egen forventning til hva som er et landskap, og selve forståelsen omkring landskapet, det er menneskeskapt. Sentralnervesystemet er naturens Sixtinske Kapell, var det noen som sa. Vi må ikke glemme at verden slik våre sanser presenterer den for oss – dette landet, vårt laboratorium og vår bevissthet om tid – er en konstruksjon som våre hjerner har tenkt ut. Den såkalte utvendige «virkelighet» er faktisk et fantasiprodukt.

I kunsten står vi heldigvis fritt. Der kan vi dikte og holde på som vi vil. Gjennom fiksjon, konstruksjon, figurasjon, diksjon, abstraksjon og komposisjon kan vi ordne og fikle med landskaper og sanselighet som vi vil. Der kan vi drive med gjøn og fanteri. Så lett, og så vanskelig! Dette er oppgaven Geir M. Brungot har gitt seg selv: «Å teste og prøve å få fram dette i bileta at betraktaren skal få ein følesemessig opplevelse, basert på egne erfaringar». Teste med sine egne erfaringer, og sin egen intuisjon. Om kommunikasjonen fra han til et annet menneske fungerer. Om nye sansedata kan organisere nye landskaper.

Et fascinert reiseselskap fra et nytt sted i menneskehjernen

I serien «Distorted Landscape» har Brungot fotografert gjennom plasthus som står på ulike parkeringsplasser, det er hus for handlevogner. Landskapet blir forvrengt eller forvridd, blitt delt opp og alt er mer komplisert. Alt er singel shot på negativ fargefilm. Serien har han arbeidet med over flere år og mesteparten er fotografert i Wien. Til ulike tider på dagen og ulike årstider som gir til en grad stor forskjell på lyset, både vinkel, lysfarge og intensitet. Deretter digitalisert ved avfotografering og printet på Epson printer. Nye bilder skapt med ny teknologi og det er blitt til en ny serie landskaper.

Landskaper som selger menneskehjernen til et fascinert reiseselskap fra et helt annet sted. Et forvridd, travelt sted. Mennesketomme parkeringsplasser, med et lite glimt av noen som er på farten, biler som står ensomt parkert. Sammenheng mellom avanserte omgivelser og visse følelser. Tomhet, melankoli, reklame, kommersiell ikonografi, en verden dominert av moter og fantasier, «nowhere to go», sløve solnedganger. På en måte Chiricos melankolske markeds plasser modernisert og tolket gjennom moderne tempo og gjennom funksjonelle plasthus.

For de nye tidene reiser seg raskt. Tiden går. Man legger ikke merke til forandringene straks. I løpet av et lite tidsrom som tjue år foregår det mangt som man ikke la merke til. Som man har glemt nå. Eller som man glemte å rydde opp i. Vi ser alle på tingene rundt oss, prikker, flekker og fargepartier og vi ser ting. Alt er persepsjon og det er bilder overalt. Det er naturlig. Alt er formulert av andre før oss, tenker vi også. Men som kunstner har du ingenting med dette å gjøre. Det er ikke bortkastet tid, hvis du tar dette inn. Det handler om å fortsette og holde på greia di, gjøre om, kaste, ta opp igjen eller ta en pause om du må. Men å søke etter grunnleggende erkjennelse om hvem vi er som et vitne til verden, og hvordan vi ønsker å være. For i en scene i en av filmene i Star Trek, sier den kvinnelege hovedpersonen til Captain Picard: Nothing is more complicated than perception. Ingenting er mer komplisert enn sanseopplevelsen.

Hanne Ulla

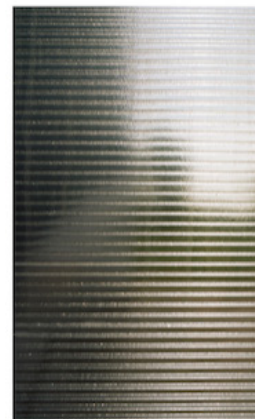

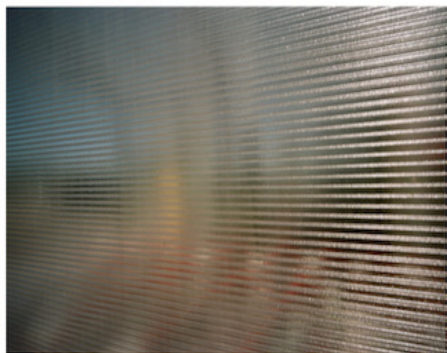
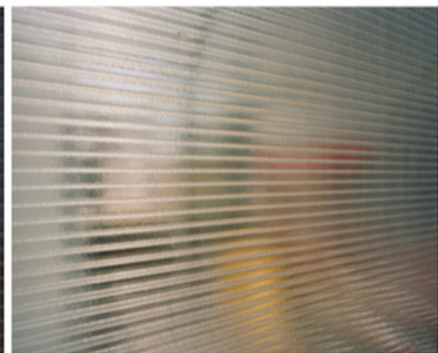

«Nothing is | more complicated than perseption»

Star Trek: Insurrection

